

Varujeme čtenáře tohoto morbidního příběhu, že pokud nedovršili 12 let, je pro ně tato četba nevhodná!:-)

Poslední zločin Krvavého Pihouna

Ve studeném sklepě sedělo pět postav. Přibližně čtyřicetiletá žena, stejně starý muž, dvě asi sedmileté děti a jedna stará dáma s dřevěnou nohou. Všichni měli na rukách železná a v ústech hadrové roušky. Všichni byli zajatci Krvavého Pihouna, který obsadil jejich dům. Ve sklepě bylo ticho. Podél stěn byly postavené kanistry s benzínem. „Co budeme dělat mamí?“ Řeklo roztřeseným hlasem jedno dítě, kterému se podařilo vyplivnout roušek. Matka však nemohla mluvit, a tak neodpověděla. Krvavý Pihoun si právě připravoval omeletu k večeři v jejich kuchyni. Mezi tím, se staré dámě (babičce) podařilo spolknout látkový roušek, a ten se omotal kolem jejího žaludku. Babička začala hlasitě hekat, čímž přivolala Krvavého Pihouna, který se zničehonic objevil na schodech do sklepení. Křičel: „Co je to tam dole za kravál!“ Odpovědi se však nedočkal a tak sešel dolů. Babička se rozkašlala a vykašlala zahleněný roušek i se zubní protézou. Všechno to teď letělo směrem k Pihounovi. Protéza se od roušku oddělila a zaryla se Pihounovi do čela, zatím co roušek se rozbalil a obalil mu jeho pihami posetý obličej. Pihoun si protézu z čela vytrhl, ale bohužel i s kusem masa. Zaječel bolestí. Potom si sundal roušek z obličeje, hodil ho po babičce a vztekle odešel zpátky ke své večeři. Protože hleny z roušku byly toxické, roztavily babiččina pouta. Babička neváhala, sebrala cihlu co ležela vedle ní a rozbila pouta svých příbuzných. Všichni se pomalu vytratil ze sklepení a plížili se temnou chodbou. Nízkými dveřmi vešli do obývacího pokoje a uviděli Pihouna jak se dívá na televizi a dojídá svou omeletu. Babička řekla nepřítomným hlasem: „Počkejte tady.“ Prošla skrčená kolem Pihouna do kuchyně, kde si vzala tu největší a nejtěžší pánev. Vrátila se zpět do obývacího pokoje. Opatrně se k Pihounovi přiblížila ze zadu a vší silou ho praštila do hlavy. Ten se svalil na zem a z pusy mu začala proudit krev. Potom se otočila ke zbytku rodiny. „Pojďte, vyneseme ho ven ať nám to tady nepáchne!“ Všichni ji poslechli a pomohli jí zvednout ho ze země a vynést ho ven z domu. Když byl opět na zemi, babička řekla: Měli by jsme se té mrtvolky zbavit – mohli by jsem skončit v lochu a děti v polepšovně.

Rodiče mlčky přikývli. „Děti, dojděte prosím pro jeden z těch kanistrů s benzínem co jsou ve sklepě.“ Řekla maminka. Děti jí poslechly a kanistr přinesly. Potom otec polil Pihounovo tělo benzínem a babička ho zapálila. Když z těla byl už jen popel, babička se pomalu otočila k rodině. „A co teď s vámi?“ Řekla a vytáhla sekáček na maso, který měla za opaskem. Maminka vyděšeně zvolala: „Babi cítíš se dobře?“ „Ale ovšem že zlato.“ Řekla poblázněná babička a s úsměvem na tváři a s vykulenýma očima rozsekala své příbuzné na miliony kousků, které ohodily fasádu jejich domu.